HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

האוכל נבילה ביום הכפורים. פ"ק לפילו נתנבלה ביום הכפורים לא מייתי עלה מיקור יום"ב דהכי הוה עלה מיקור אבר מן החי וקשה לר"י דלמא כי פקע מיקור אבר מן החי יחול עלה מיקור יום הכפורים ונבילה בצפת לחמת דמודה רבי שמעון בחיקור בצפת לחמת ומיקו י"ל דפילו נתנבלה ביום הכפורים לא חייל עלה מיקור יום הכפורים דשמין זכות הוה ביה נמי מעיקרא[א] ואכתי לא פקע מיקר[ב] ב:

עוני קרינן ביה. והא דגבי לוט (סוכה דף נב.) כ"ע מודו דכפת כתיב ולא אמר כפות קרינן ויש"כ שני לוגלים ליטול אור"י משום דהתם סמכינן לקרא פרי עץ הדר דלא מצטרף לגלח חד לכך מודו התם כ"ע דדכתיב מסורת[ג] ע:

במקום זריזים איתא. ול"ת ומה הכא במנחת מלפה תנור[ד] מיירי שהיתה נילושה בפוסרים ואומר[ה] מנלן שנבללת בעזרה ומאי שהבלילה היתה בכלי שרת[ו] וי"ל דגם מלפה תנור היו לשין בעזרה סמוך לתנור של קודש ולא תמכין ורבינו לפרים גר לפרים הגבור מפרש שהיו מודלין אותה בעזרה של קודש כדתנן בפרק שני מדות (מנחות פו.) עשרון מה היה מעמד גו מודד לכל המנחות[ז] : **מה** מרור שאין ביבורים. ולימא למימר מרור היינו זית אחוז מר כדדרשינן (פסחים דף קח:) והכא עלה זית טרף בפיה למרה יוכ יהא מזונותי מרוירים כזית וכו' דלקמן (דף לט.) למר מרור דומיא דמצה מה מצה מין זרעים אף מרור כן ועוד זית אחוז המילן מר ולא לפרי[ח] כדמעמע עלה זית ומתרינן נמי (מגילה פ' בשלח) ויוכיח ה' עך זה זית אחוז מר בתילות כזית[ט] : תוספ

האוכל נבילה ביום הכפורים פטור רבינא אמר אפילו תימא רבנן מי שאיסורו משום כל תאכל חמץ בלבד יצא זה שאין איסורו משום כל תאכל חמץ בלבד אלא אף משום כל תאכל טבל [א]מידי בלבד כתיב אלא מחוורתא כדרב ששת ת"ר יכול יוצא אדם ידי חובתו במעשר שני בירושלים ת"ל [ב]לחם עוני (ו) [ג]מה שנאכל באנינות יצא זה שאינו נאכל באנינות אלא בשמחה דברי [ג]ר' יוסי הגלילי ר' עקיבא [א]אומר [ד]מצות מצות ריבה אם כן מה ת"ל לחם עוני [ב]פרט לעיסה שנילושה בין ושמן ודבש מאי מעמא דר' עקיבא מי כתיב לחם עוני עני כתיב ור' יוסי הגלילי מי קרינן עני עוני קרינן [ג] ור' עקיבא האי דקרינן ביה עוני כדשמואל [ה]דאמר שמואל לחם עוני לחם שעונין עליו דברים הרבה וסבר ר"ע עיסה שנילושה בין ושמן ודבש לא והתניא אין לשין עיסה בפסח בין ושמן ודבש ואם לש רבן גמליאל אומר תשרף מיד וחכמים אומרים [ג]יאכל ואמר רבי עקיבא שבתי היתה אצל רבי אליעזר ורבי יהושע ולשתי להם עיסה בין ושמן ודבש ולא אמרו לי דבר ואף על פי שאין לשין מקטפין בו אתאן לתנא קמא וחכמים אומרים את שלשין בו מקטפין בו ואת שאין לשין בו [ד]אין מקטפין בו ושוין שאין לשין את העיסה בפושרין לא קשיא הא ביום טוב ראשון הא ביום טוב שני כדאמר להו ר' יהושע [ו] לבניה יומא קמא לא תלושו לי בחלבא מכאן ואילך לושו לי בדובשא [ה]והתניא אין לשין את העיסה בחלב ואם לש כל הפת אסורה מפני הרגל עבירה אלא הכי קאמר יומא קמא לא תלושו לי בדובשא מכאן ואילך לושו לי בדובשא ואיבעית אימא לעולם בחלבא כדאמר רבינא [ח]כיון תורא שרי הכא נמי כיון תורא: ושוין שאין לשין את העיסה בפושרין: מאי שנא ממנחות [ז]דתנן [י]כל המנחות נילושות בפושרין [ח](ומשתמרין) שלא יחמצו אם אמרו בזריזין יאמרו בשאין זריזין אי הכי מילתא נמי לתית אלמה [ט]אמר רבי זירא אמר רבה בר ירמיה אמר שמואל [י]חיטין של מנחות אין לותתין אותה לישה בזריזין איתא לתיתה בזריזין ולישה מי איתא בזריזין והכתיב [ב]ויצק עליה שמן וגו' והביאה [כ]אל הכהן [ל]מקמיצה ואילך מצות כהונה לימד על יציקה ובלילה שכשירה בכל אדם לישה נהי דבזריזין ליתיא במקום זריזין איתא דאמר מר בלילה כשירה בזר [מ]חוץ לחומת עזרה פסולה לאפוקי לתיתה דאינה בזריזין ולא במקום זריזין ומאי שנא ממנחת העומר דתניא [נ]מנחת העומר לותתין אותה וצוברין אותה ציבור שאני תנו רבנן יכול יוצא אדם ידי חובתו בבכורים [ס]תלמוד לומר [ע]בכל מושבותיכם תאכלו מצות מצה הנאכלת בכל מושבותיכם יצאו בכורים שאין נאכלין בכל מושבותיכם אלא בירושלים דברי רבי יוסי הגלילי רבי עקיבא אומר מצה ומרור מה מרור שאינו בכורים אף מצה שאינה בכורים אי מה מרור שאין במינו בכורים אף מצה שאין במינה בכורים אוציא מימיה: **ציבור שחוי.** מנחת העומר קרבן ציבור היא וכל עסקיו שלה נעשין על פי בית דין קלירתה וכיבוסה שלה ולתיתה כלן בבית דין וצוברין הוא. ומיבעי לימלי לגבור שחוי לזוגלין אותה מימיה זבין ואין מחמיצין ולמו מילתא היא מדלא דמסופתם[פ] קתני לה ולא קתני ולוגלין אלא ולוגלין ועוד מי מיבעי תקנתא בגבור (שם) חיטין של מנחות נמי לילתיתינהו ולילבריגהו: **בגבורים.** כגון כהן שהביאו לו חיטין בכורים בירושלים. **מלה ומרור.** קרקן הכתוב על מלות ומרורים [במדבר טו] **מרור אינו בכורים. למתן** (בכורים פ"ג מ"ג) אין מביאין בכורים אלא מז' מינין דכתיב מלרלץ [דברים כו] משבח שלרלץ בפ' כל קרבנות (פד.) ולקמן במקום שנהגו (נג.) : **הלר**

קבה א מיי' פ"ו מהל' מלה הלכה מ:

קבו ב ג מיי' שם הל' ה [ופ"ה הל"כ] סמג לאוין עט טוש"ע או"ח סי' תסח סעיף ג:

קבז ד מיי' שם פ"ה הלכה כ שו"ע שם סעיף ד סהג"ה:

ה [מיי' פ"ע מהל' מלכות] מלכות הל' כב טוש"ע י"ד סי' כז סעי' ה]:

קבח ו מיי' פי"ב שם הל' מהל' מעשה קרבנות הלכה כה:

קבט ז מיי' שם הל"ב:

קל ח מיי' שם הל' כג ופי"ח מהל' פסולי המוקדשין הלכה ז:

קלא ט מיי' פי"ח מהל' פסולי המוקדשין הל' ו:

קלב י מיי' פי"ב מהל' מעשה קרבנות הלכה כ:

קלג כ מיי' פ"ו מהל' מלה הלכה מ:

תורה אור השלם

1. לֹא תֹאכַל עָלָיו חָמֵץ שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל עָלָיו מַצּוֹת לֶחֶם עֹנִי כִּי בְחִפָּזוֹן יָצָאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ:
דברים טז ג

2. וְנַפְשִׁי כִּי תַקְרִיב קָרְבַּן מִנְחָה לַיי׳ סֹלֶת יִהְיֶה קָרְבָּנוֹ וְיָצַק עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְנָתַן עָלֶיהָ לְבֹנָה: ויקרא ב א

3. כָּל מַחֲמֶצֶת לֹא תֹאכֵלוּ בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם תֹּאכְלוּ מַצּוֹת: שמות יב כ

הגהות הב"ח

(א) גמ' לחם עוני מי שנאכל:
(ב) שם קרינן ביה וכ' עקיבא:
(ג) שם כ' יהושע בן לוי לגניה:

גליון הש"ס

גמ' מידי בלבד כתיב. עיין כסה"ס פ"ל מ"ג דטהרות וע"ש:

מוסף רש"י

האוכל נבלה ביום הכפורים פטור. מכלל, דלא אמי מיקור יום כפורים ומיתל אמיקור נבלה דקדיש, אם נתנבלה מערב יום כפורים הרי קדש מיקור נבלה, ואם נתנבלה ביום כפורים לפילו הכי כפורים היתה עליו (קדושין עז: וכנ"י שבועות כד. וכריתות כג.) דלא אמרינן מיגו דאמי יום הכפורים ואיתקוף מיקוף לגבי אבר מילי, לאתוקף ממי לגבי נבלה, ור"ת לטעמיה דאמר בפסחים (כג.) דאפילו מיקור ממוד לא אמי ומיל על מיקור קל (ניד ד.). **ואם לש כל הפת אסורה.** ואפילו לאכלה כמלא (ב"מ צא.). **מפני הרגל עבירה.** שלא יאכל כשר עמה (שם וכנ"י זבחים צה:).

מוסף תוספות

א. דכתיב וזבחת ואכלת מה שאתה זובח אתה אוכל אבל מה שאי אתה זובח לא. **תוס' שבועות כד.** ב. אף לאחר שנתנבלה איכא עשה דשאינה זבוחה. **תוס' חולין לו.** ג. ולא מקרא. מי"ל ד. שנקמצין אחר אפיה וטיגון. **תוס' ברל"ש.** ה. לישה שקודם אפייה וטיגון. **שם.** ו. ונקמצת שלח. **שם.** ז. [ו]הפרי עצמו מתוך הוא. **תוס' שמנן.**

ללוש בין לקטף. ואם לש או קטף ויאכל מיד כחכמים]. ושוין שאין לשין את העיסה בפושרין. ואמרינן אמאי לא, והא כל המנחות מצה הן, ותנן כל המנחות נילושות בפושרין ומשמרן שלא יחמיצו. ודחינן אם התירו לכהנים שהן זריזין מתעסקין בעיסה ושמרין העיסה שלא תחמיץ ומשום זריזותן התירו להן, יתירו לכל אדם. ואמרינן ואם הכהנים זריזין הן וישמרו החיטין בלתיתה ולא יבואו לידי חימרון, ולמה אסרו הלתיתה במנחות. ודחינן לתיתה פעמים שהיתה שלא על ידי כהן. והא לישה נמי יתכן שהתיה שלא על ידי כהן דהא מקימצה ואילך מצות כהונה ולישה קמי הכי הוא דהויא. ואסיקנא לישה אפילו בזמן שאין כהנים אינה אלא בעזרה (במקום שהכהנים רואים אותה, אבל חוץ לחומת העזרה פסולה. לתיתה אינה לא בכהנים ולא בעזרה לפיכך לא התירוה) [דכל מנחה שנילושה חוץ לחומת עזרה פסולה, אבל הלתיתה אינה לא בכהנים ולא בעזרה במקום שהכהנים רואים אותה חיישינן שמא לא ישמרוה כראוי ולפיכך לא התירוה]. ת"ר יכול יוצא **אדם ידי חובתו בבכורים** מצה כמרור. בא ר"ע למעט הבכורים ממצה וממרור, ואמר בעינן מצה כמרור. מה מרור אין מביאין ממנו בכורים כי ירק הוא ולא פירי. כך מצה אין מביאים מן הבכורים. ואקשינן אי הכי דמי שהוכשר למרור הוא שהוכשר למצה, אימא או מה מרור אין במינו בכורים כי ירק הוא ואין בכל מיני ירק בכורים שנאמר מראשית כל פרי האדמה ואף אנו בעינן דבר שאין במינו בכורים, שהת"ק שאמר אע"פ שאין לשין בו מקטפין בו, כך פירוש דבריו, אע"פ שאין לשין במים ושמן, (ו)אם לשן במים ושמן, מקטפין בשמן. מכלל שהלישה שאסר שמן על ידי מים הוא שאסר. ומה שאסר בלישה שמן על ידי מים התיר בקיטוף, וחכמים אסרו זה וזה הלישה והקיטוף ע"י מים הכל אסור. וקי"ל כחכמים שאפילו אם לש במים לבדו אסור לו לקטף בשמן כלל, וכל שכן שאין לשין במים ושמן כלל. **[והלכתא** יום ראשון אסור ללוש ולקטף במי פירות כל עיקר בין בפני עצמן בין כשהן מעורבין במים. קבינען לחם עוני לתצוה. מכאן ואילך בפני עצמן מותרין, ע"י עירוב אסורין בין